

#4

Sana
Cineap

Hollywood Story

...ne naricesu

genele tale mici în vacanță

MIRESE pentru

FUN

Schimbă AVEREA în Fluturi

fără Jurnal

VISEZ MULT POVESTEA

BUNICILOR în care ESTI

TALENTUL PENTRU legume

Ce secrete !

Cuprins

4	ADINA ROSETTI	SARA CIREAP	5
7	ALEXIA MIRIȚESCU	ALEXANDRU PATRINICHI	8-9
11-13	MARA ISVORANU	DIANA NICULESCU	15
18-19	ANA STĂNCESCU	MARIA COSTEA	21
22-23	EVELYN-ANDREEA BĂCIOIU	CLARA ROSETTI	25
27-28	ALEXANDRA ELENA TOMA		

Povești se pot scrie despre orice

Iată că am ajuns la finalul celor 10 întâlniri în care ne-am jucat împreună și în care am învățat multe... Despre familii de iepuri care se hrănesc cu matematică, designeri de haine pentru căței, taumaturgi care trăiesc în adăposturi speciale, fetițe cu aripi de dragon, roboți a căror inimă încape într-o mașină de spălat, spirite care cer echivalentul a 50 de euro pentru a-ți ghici viitorul, vrăjitoare care au probleme în a transforma apă în gheață și multe alte personaje și povești supercalifragelistiche.

Acum să trecem la lucruri serioase (pentru că așa le place părinților...) și să ne amintim că am stat de vorbă despre povești și ficțiune, despre ce înseamnă să ții un jurnal și cum se poate transforma asta în literatură, despre cum se ia un interviu (chiar și unui personaj fictiv), cum se jucau suprarealiștii de-a poezia (aici ne-am distrat de minune cu lipici și cuvinte decupate care s-au potrivit, ca prin magie), despre cum se spune o poveste în imagini, atunci când vrem să o transpunem în film.

Sper că ați rămas cu amintiri frumoase și sper să vă păstrați inventivitatea, curiozitatea și pofta de citit & de joacă!

Cu drag,
Adina

SARA CIREAP

Ce ar fi dacă nu ar exista matematică?

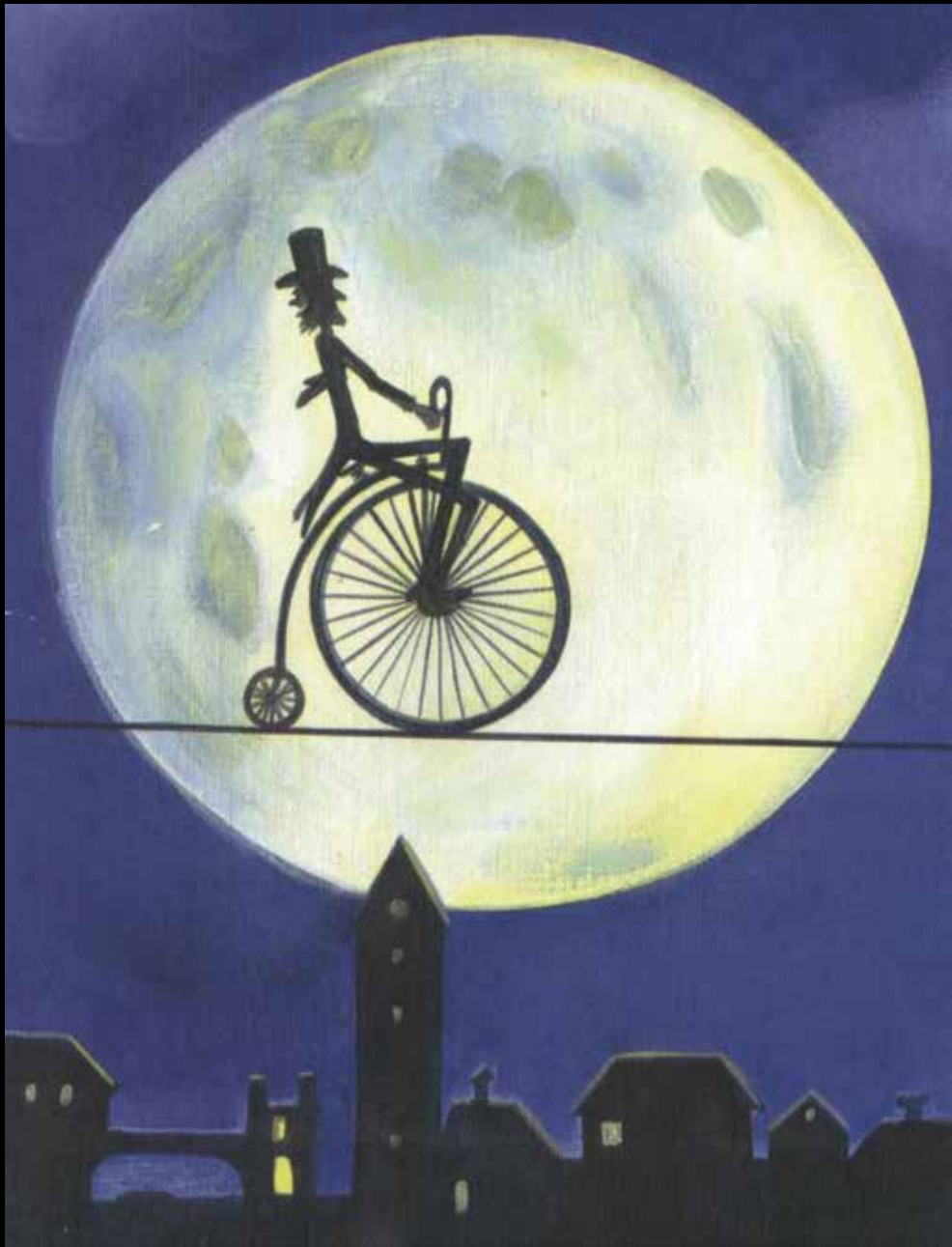
A fost odată o pădure aflată la marginea Londrei. În acea pădure trăiau multe animale, dar cele mai cunoscute dintre ele erau și profesori la școala din pădure. E vorba de o familie de iepuri numită Moldovan. Acești iepuri erau făcuți pentru matematică. Se hrăneau cu cifre, până într-o zi când nu au mai găsit.

După o săptămână de căutări, toate animalele și-au dat seama că nu mai există matematică. Atunci, elevii școlii au fost cei mai bucuroși. Din acea zi, ființele și-au dat seama că se poate trăi și fără matematică.

Interviu cu Robert Peter Williams

Robbie este un cântăreț și compozitor englez.

- De când cânți, Robbie?
- Din anul 1990 până în prezent. M-am născut pe 13 februarie 1974, în Anglia, Regatul Unit al Marii Britanii.
- Ce gen muzical cânți sau ai cântat?
- Am cântat pop, pop rock, soft rock, iar acum cânt Brit rock.
- La ce instrumente știi să cânți?
- Știu să cânt la chitară, bas, sintetizator, tobe, pian, vioară, armonică și marimba.
- Tu ce ești, mai precis, Robbie?
- Sunt un muzician, compozitor și actor.
- Care sunt membrii familiei tale?
- Soția mea, Ayda Field, și fiica mea, Teddy.
- Mă bucur că am putut discuta! La revedere.
- La revedere!

O întâmplare neasteptată

ALEXIA MIRIȚESCU

Ne apropiam de Londra. Avionul cobora încetîșor din t r mul norilor. Se vedea Big Ben-ul.

Într-o oră am ajuns la hotel, ne-am cazat  i ne-am pregătit să mergem în oraș.  n fața hotelului era un restaurant pe nume „Pizzaland”. Am m ncat acolo, după care am mers să vizităm Big Ben-ul.

Când am ajuns în dreptul lui, s-a  nt mplat ceva ciudat: Ceasul Big Ben mergea înapoi. Limbile mergeau spre dreapta.

Probabil că vreți o explicație. Aceasta este:  n centrul P m ntului există două celule; celula st ng , care înaintează timpul,  i celula dreaptă care dă timpul înapoi. Aceste celule sunt conduse de un Om al Timpului care are grijă ca timpul să înainteze. Dar s-a întrebat cineva cum ar fi dacă ne-am întoarce în timp? Pe el nu-l afectează, pentru că este un om magic, care stă tot timpul în prezent, adică nu  mb tr nește. De fapt, el este omul care a construit Big Ben-ul. Dar să ne întoarcem la teorie. Aceste două celule transmit unde electromagnetice spre toate ceasurile din lume. Din păcate, nu doar ceasurile sunt afectate de aceste unde, ci  i P m ntul. El își schimbă direcția  i se  nv rte în sens invers. Oamenii de știință au găsit cauza  i au anunțat la TV, în ziare, ca să afle toată lumea.

S-a auzit un strigăt de britanic:

– Ce înseamnă asta? E Apocalipsa sau vine Iluminatium?

După c teva ore, lumea era panicată.

Dar deodată, din cer a căzut o foaie de h rtie ruptă pe care scria: „Unde este cel mai frig din lume, acolo se află o gaură. Intrați în ea  i veți descoperi misterul.”

– De cine e scrisă, mami?  ntreb eu.

– Nu știu, dar hai s-o ducem la poliție.

Am mers la poliție  i ei ne-au zis că se vor ocupa de tot.

A trecut un an, iar noi ne-am integrat cam greu în noua lume. Dar mare surpriză: polițiștii au rezolvat problema, nu știu cum, dar au făcut-o.

– Măcar sunt mai t n r  cu un an. Bine că s-au grăbit, căci nu vroiam să ajung un om primitiv, am murmurat eu.

Ce bine că totul s-a terminat cu bine!

O viață mai bună

ALEXANDRU PATRINICHI

„Viitorul nu este întotdeauna roz. Războiul nuclear va distruge lumea! Dar TU și cu familia ta puteți supraviețui acestui cumplit conflict nuclear! Înscrieți-vă acum într-unul din buncărele VaultTec! Avem peste două mii de buncăre în toată lumea și fiecare poate adăposti până la trei mii de oameni!”. Acestea au fost cuvintele care i-au făcut pe oameni să spere că vor găsi o viață mai bună. Of, dar cât s-au înșelat! „Înterupem programul pe care îl urmăreați pentru niște știri importante: buncărele 273, 1739 și 759 au fost distruse. Doar în această săptămână, au căzut 50 de buncăre din cauza unor revolte sau pentru că au fost abandonate”.

Televizorul urla în continuare, însă omul care se uita deja îl ignora. Era slab, destul de înalt, purta un costum albastru cu numărul 101 pe spate și ochelari dreptunghiulari. Nathan, căci așa îl chema, se gândea la câți oameni mor în fiecare zi din cauza acestor mincinoși: cei care le-au

promis o viață mai bună. „E timpul să ne jucăm de-a supraviețuitorii și să nu mai contăm pe escrocii ăștia”, se gândi Nathan, hotărând să acționeze la noapte.

Buncăr 101, 9.6.2058, ora 0:00

Fiecare locuitor al buncărului avea propriile obiecte cu care să se apere dacă ieșea să exploreze: o pușcă, un cuțit de luptă și niște provizii. Deși niciun om nu avea voie să iasă din buncărul 101, aceste unelte existau într-un seif secret. Nathan se duse la seiful său și introduse combinația: „101”. (Întotdeauna combinația era numărul buncărului.) Își luă pușca, cuțitul și proviziile și se gândi cum ar putea să deschidă trapa. Îi veni o idee. Se duse ușor spre celălalt capăt al buncărului și trase un glonț în sus. Imediat alarma porni și toate gărzile se îndreptară către capătul opus. În acest timp, Nathan se strecură până la trapă și ieși fără ca cineva să-și dea seama.

Merse cam o oră și apoi văzu ceva ce îl șocă complet: lumea arăta exact la fel ca înainte ca oamenii să înceapă să trăiască în buncăre. Nu îi venea să creadă. Tot timpul își imaginase cum arăta lumea de dincolo de trapa de fier – o lume distrusă, cu multe clădiri în ruină și monștri mutați. Se gândi la toți exploratorii curajoși de la televizor care „explorau lumea de afară”, dar își dădu seama că totul era fals. A fost momentul când Nathan Rivet, un tânăr de 19 ani, s-a maturizat.

Locul perfect ales de Nathan pentru a spiona era după gardul unei vile imense. De acolo se auzeau vorbele celor care locuiau înăuntru. Nathan știa că, dacă l-ar fi găsit vreun paznic, l-ar fi omorât.

– Hei, nu credeți că ar trebui să îi lăsăm afară măcar pe liderii buncărelor? Își dădu cu părerea unul dintre oameni.

– Ești nebun? Oamenii de rând din buncăre își vor da seama că e ceva la mijloc.

– Da, are dreptate.

– Hei! Ce cauți tu aici?

Însă această voce o auzi chiar lângă el... Își scoase pușca, dar era prea târziu. Un sunet puternic străbătu liniștea din jur și Nathan simți o înțepătură în piept. Își scoase stația de comunicații, ce îl avea la celălalt capăt pe liderul buncărului, și spuse cu ultima suflare:

– Misiune îndeplinită. Totul era o minciună!

Toiagul primului Împărat

MARA ISVORANU

Capitolul I: Înainte

Viața mea se împarte în „Înainte” și „După”. Mai era fix o săptămână până împlineam 13 ani și totul părea liniștit, ba chiar ușor, aș putea spune. Pe atunci, cele mai mari necazuri ale mele erau învățatul și cu ce să mă îmbrac la școală în ziua următoare. Ce nu aș da să fie din nou așa! În acea sâmbătă dimineață, aerul era ca înghețat, iar eu îmi purtam ghetetele, pe atunci noi și curate, și tremuram într-o geacă subțire. Mă îndreptam spre cursul de scriere creativă, la care mă înscrișese mama, și așteptam la semafor în mașină. Asta era viața mea de Dinainte. După, a început nebunia...

Semaforul, care parcă voia să nu îmi mai schimbe culoarea roșie spre acel verde aprins ce ne lăsa să trecem, stătea ca un paznic al drumurilor. În mașină răsuna de la radio o melodie de-a Beatles-ilor și nimeni nu vorbea. Era una dintre acele dați când nu ne grăbeam să ajungem, pentru că traficul era lejer. Printre mașini umbla un băiat înalt, cu umeri lăsați și cu trăsături elegante. Îmi plăcea să mă uit la oameni, știind că ei nu se uitau la mine, mereu mi-a plăcut să-i observ pe ceilalți. Dar era ceva diferit cu el; se uita direct la mine, de parcă vedea prin mine, și s-a îndreptat fix spre mașina noastră. Nu mă panicasem, nu aveam de ce, dar când a ajuns chiar lângă geamul meu și încă se uita la mine, am m-am speriat. Am simțit cum mi se desface centura de siguranță și cum, încetul cu încetul, se deschide portiera. M-am uitat disperată la verișoara mea, Sara, care parcă nu observase nimic. Bineînțeles că nu... Băiatul, ce părea a avea 15 ani, nu mai mult, mi-a spus pe un ton morocânos să cobor. Și eu, bineînțeles, asta am și făcut.

Am închis portiera și l-am urmat spre cea mai apropiată stradă. El s-a întors spre mine și mi-a spus:

– Nu mă înțelege greșit, dar a trebuit să te gălesc. Mai ales acum, când aproape ai împlinit 13 ani. Este cea mai importantă fază a vieții unui taumaturg. Știu că sună ciudat, dar trebuie să mă crezi. Vino cu mine! Eu mă uitam la el ca la un nebun de legat. Luasem în considerare varianta de a fugi, dar era ca și cum picioarele mi se contopiseră cu cimentul de pe jos. El a luat tăcerea mea ca pe un da și a spus că o să mă ducă la un Adăpost.

Chiar dacă pare că aveam situația sub control și că eram calmă, nu eram. Credeam că înnebunisem, că îmi pierdusem mințile, ceea ce, într-un final, aproape că am făcut. Și ca și cum o vrajă ar fi fost aruncată asupra mea, chiar l-am crezut pe băiat și l-am urmat. De aici a început partea de După...

Capitolul II: După

Așteptam în stația de metrou când, după o tăcere lungă, el a zis:

- Nu mă așteptam să-ți fie chiar așa de ușor să înțelegi, dar mă bucur că ai făcut-o. Sunt Art, taumaturg de rang 4. Am fost trimis să te aduc la Adăpostul Central. Tu ești Mara, nu? m-a întrebat el, mai mult pentru a fi sigur.

Problema era că eu chiar nu înțelesesem ce mi s-a întâmplat și habar nu aveam ce era acela un taumaturg sau un Adăpost. Așa că asta am și întrebat.

- Oh, deci nu ai înțeles... O să-ți spun direct: „vrăjitorii” chiar există, dar ne numim taumaturgi și trăim în adăposturi sub pământ. Imediat ce a zis aceasta, o garnitură de tren diferită de cele pe care le văzusem până atunci ne-a întâmpinat. Era neagră, în totalitate neagră, cu geamuri fumurii și fără faruri.

- Ei, se pare că acesta e al nostru, spuse Art plin de fericire, urcând în vidul pe șine.

Și, ca prin minune, asta am făcut și eu. Nu mai era nimeni înăuntru, dar trenul era foarte colorat. Tablouri, perne confortabile, mese și ecrane. Ne-am așezat și a fost ca și cum o vrajă pusă asupra mea s-a rupt. Art, văzându-mi fața derutată, mi-a explicat că mi-a făcut o mică vrajă, ca să-l urmez fără probleme. A spus că ar fi fost necesar, mai ales cu mine, dar când l-am întrebat de ce, a replicat că nu are voie să-mi spună încă. Restul drumului am stat cu ochii ațintiți pe o pictură antică ce reprezenta un peisaj de primăvară, ce părea că se mișcă live. Totuși, am fost trezită din contemplare de Art, care mi-a spus că am ajuns. În timp ce ușa trenului se deschidea cu un sunet deranjant spre o altă lume, Art a zis:

- Bun venit în Adăpostul Central sau, dacă vrei, Capitala Subterană a taumaturgilor!

Capitolul III: Misiunea

Art insistase că Adăpostul e în subteran, dar eu vedeam un cer de un albastru mai intens decât cerneala. El mi-a explicat că e vrăjit, că de fapt, deasupra noastră este Eternul București, ce a „găzduit” primul oraș al taumaturgilor de la începutul lumii. Tocmai voiam să-l întreb de ce se află în subteran, când, după colțul unei clădiri mari și impunătoare am dat de o clădire și mai înfricoșătoare.

- Acesta este Palatul. De aici, Împăratul conduce tot Imperiul. Sclipirea din ochii lui era de o intensitate așa mare, încât mi-am dat seama că era foarte emoționat. Pe parcursul drumului, își tot aranjase paltonul negru care îi ajungea până la genunchi și am observat că avea ticul nervos de a-și trece mereu mâna prin părul său un pic mai blond decât al meu.

- Împăratul mi-a spus ca după ce te gălesc să te aduc imediat la El la Palat. Se pare că ești foarte importantă, Mara, mi-a spus el pe un ton șăgalnic.

- Cât timp m-ai căutat? l-am întrebat eu cu o stânjeneală precaută în voce.
- Doar câteva săptămâni. A fost chiar ușor, sincer. O dată, am căutat un copil 6 luni fără încetare, a spus el și cu asta a încheiat discuția, mergând mai departe. Era destul de greu să ții pasul cu el, pentru că avea aproape 1,80.

Ușile palatului erau imense și sculptate din lemn de nuc. Încet, s-au deschis în fața noastră, dezvăluindu-ne un coridor lung, bine iluminat. „Ți-e frică?” m-a întrebat Art, dar nu i-am răspuns. Chiar dacă îl cunoscusem pe tip de câteva ore, voiam să-i arăt că pot mai mult decât să-l însoțesc precum un câțeluș își urmărește stăpânul. Așa că am călcat pragul Palatului și am mers spre camera tronului într-un pas grăbit, cu Art pe urmele mele. Sinceră să fiu, simțeam că mor de frică; fiecare particică din corp îmi tremura, dar nu am lăsat pe nimeni să observe asta.

Sala tronului era minunată, cu vitralii splendide și covoare roșii. Iar în spatele sălii stătea, pe un tron plin de cristale, Împăratul însuși. Era un om masiv, îmbrăcat într-o pelerină roșie. M-am apropiat de acesta și, neștiind ce altceva să fac, am mers direct la el, fără să fac măcar o reverență, până ce nu mi-a dat Art un cot în coaste.

- Mara! Ce bine că te-am găsit! mi-a spus Împăratul. Oh, am atâtea să-ți spun!

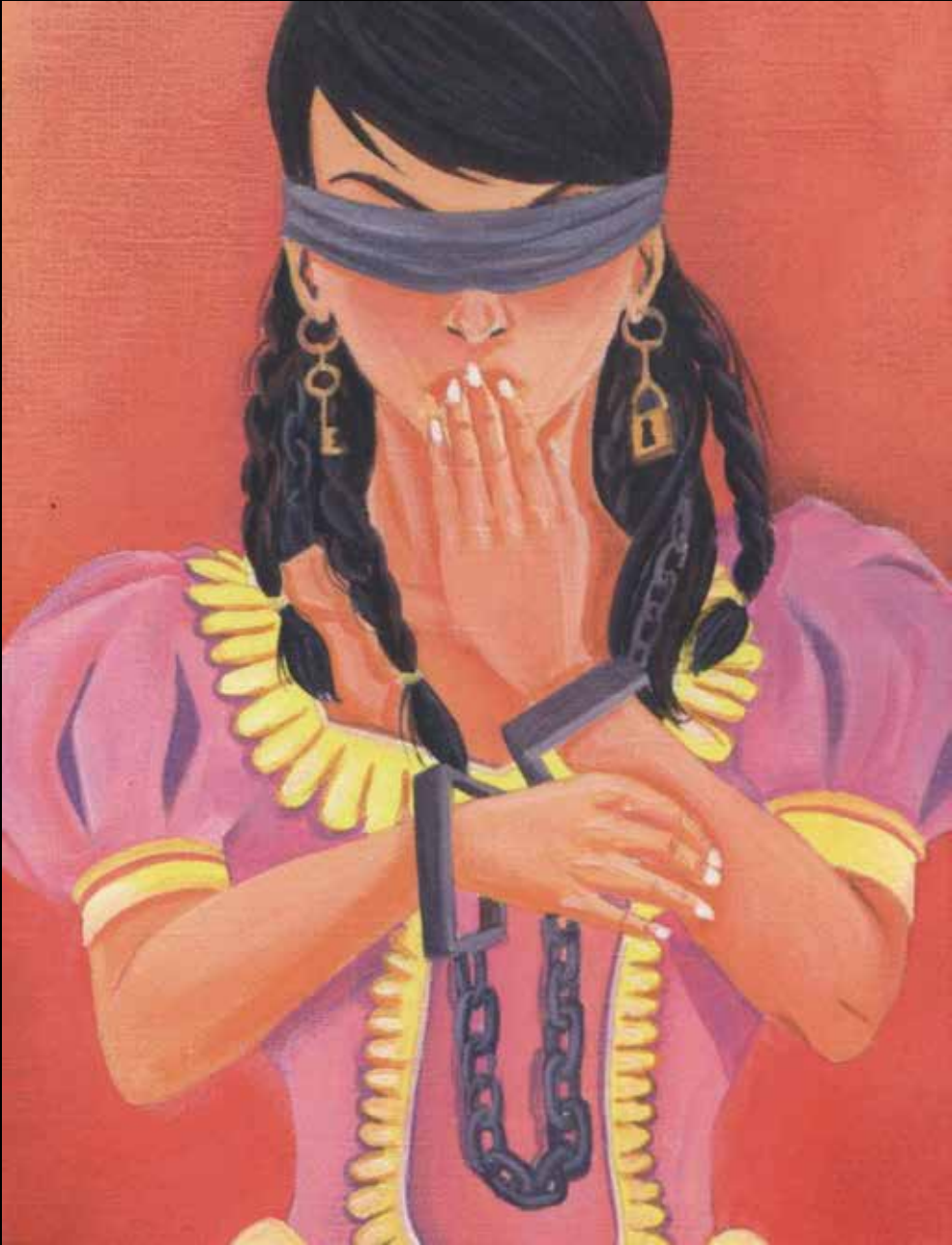
Art se uita la Măria-Sa ca la cea mai importantă persoană întâlnită vreodată. Eu eram doar uimită de cât de bine semăna Art cu Împăratul. Doar dacă... Am uitat repede această idee atunci când Împăratul le-a zis tuturor celor ce păzeau ușile să iasă, lăsându-ne doar pe noi trei.

- Acum, Mara, știu că tot ce ai văzut în ultimele ore nu pare real, dar este. Taumaturgii există de la începutul lumii și vor dăinui până la sfârșitul acesteia, doar dacă nu o să găsim Toiagul primului Împărat. Te întrebi de ce ești tu aici, nu? Am dat din cap aprobator. Află că și tu ești un taumaturg, chiar unul foarte bun, mai ales că vii dintr-o familie cunoscută printre noi. În acel moment am crezut că o să îmi fugă pământul de sub picioare, noroc că m-a prins Art repede de braț. Civilizația noastră s-ar putea să dispară de pe Glob dacă nu avem Toiagul Atotputernic pentru a învinge răscoala unor taumaturgi care vor să se arate lumii, ceea ce este strict interzis. Și chiar dacă eu sunt Împăratul, nici eu nu pot să găsec Toiagul. Doar un urmaș al primului Împărat poate. Iar acea singură, foarte norocoasă persoană, ești tu. În acel moment fața mea era albă ca varul și simțeam că nu mai pot acumula informații noi. Mersi din nou, Art...

- Mara, ai fi de acord să pleci într-o misiune pentru a găsi Toiagul? Bineînțeles, vor fi pericole mortale, creaturi uitate de lume, dar tu și băiatul meu, Art, o să vă descurcați, nu-i așa? Art m-a înghiontit din nou, ca o avertizare; că doar nu îi puteam spune nu Împăratului.

- Da, Domnule Împărat, aș fi onorată.

Și astfel am început împreună cu Art cea mai grea misiune de pe Pământ (și de sub acesta).

Fata Escape

DIANA NICULESCU

A fost odată o fată care a fost crescută în captivitate. O chema Annie. S-a născut într-un mic orășel, la marginea țării, numit “Try-to-escape”. Desigur, era un nume ciudat, dar i se potrivea. Fiind înconjurat de multe gârzi, foarte greu reușeai să ieși din el. După al Doilea Război Mondial, Annie a rămas fără tată, apoi mama ei a părăsit-o și ea, pentru că nu reușea să o crească de una singură.

Annie i-a fost dată unei doamne răutăcioase, pe nume Carla, care a crescut-o în captivitate, deoarece nu avea dreptul de a o păstra – nu anunțase primăria că de acum încolo se va ocupa cu creșterea copiilor părăsiți de către părinți. Annie nu a reușit să vadă nici un pic de lumină naturală. Jaluzelele Carlei nu îi permiteau să vadă lumina zilei, iar în casă erau multe becuri care luminau nespus de bine. Mereu și-a dorit să vadă lumea de afară, să-și facă prieteni, dar nu i se permitea. În casă i se dezvoltaseră niște simțuri prin care reușise să își dea seama pe unde s-ar putea ascunde indiciile și obiectele cu care se putea ajunge la cheia casei, dar, cum Carla nu-și dorea că Annie să iasă afară, fetița nu știa ce i s-ar putea întâmpla, așa că a preferat să rămână în casă, văzându-și de treburile ei de zi cu zi.

Când a împlinit paisprezece ani, Annie a făcut o ieșire secretă prin care reușea să vadă lumea de afară, fără să treacă de zidurile casei. Era, într-un fel, o ieșire secretă printr-un dulap, care nu stătea lipit de perete. Ea și-a făcut o găurică prin care să vadă lumea de dincolo de pereți.

Niște hoți și-au dat seama că acolo locuiește o fată, deși Carla nu a fost vreodată căsătorită. Au capturat-o pe Annie și au ascuns-o într-o cameră, adânc sub pamânt, încât nimeni să nu o găsească. Își doreau să o vândă și să scoată un preț bun. Au lăsat-o singură în acea cameră și s-au dus să mai jefuiască alte locuințe.

Hoții știau că nu au voie să vândă copii sub optsprezece ani, așa că au păstrat-o pe Annie în acea cameră, legată la ochi și cu cătușe la mâini. Viața a fost grea pentru ea. Annie nu putea să acționeze în niciun fel, deoarece hoții o păzeau câte opt ore fiecare. Dar, în cele din urmă, au fost descoperiți și arestați.

Nimeni nu știa de ea, așa că fata a trebuit să găsească o metodă de a ieși, deoarece viața ei depindea de asta. A reușit să se dezlege la ochi, cu greu, dar a reușit. Unul dintre hoți pierduse cheia de la cătușe în acea cameră, așa că Annie a scăpat de cătușele cu care fusese legată timp de patru ani. De asemenea, a trebuit să-și asculte simțurile dezvoltate în viața ei din captivitate pentru a găsi cheia de la cameră, pe care hoții o ascunseseră printr-un sistem anume. A reușit să iasă din cameră și să se ducă la poliție, pentru a spune ce i s-a întâmplat. Polițiștii i-au spus că avut loc un război și mama sa a murit, și Carla de asemenea. A fost ajutată de stat pentru a locui undeva. Apoi și-a trăit viața ca un om normal, având un soț și doi copii: o fată și un băiat.

De aceea i se spune „Fata Escape”.

Schimbarea

ANA STĂNCESCU

A fost odată ca niciodată un polițist melancolic. Tot ce făcea cât era ziua de lungă era să stea degeaba. Într-o zi, a fost trimis într-o misiune: prima lui misiune era să-l prindă pe șeful traficantilor de visuri.

Traficanții de visuri se ocupă cu următorul lucru: ei fabrică visuri, în sensul de țeluri, iar apoi le vând. De exemplu: ție ți-ar plăcea să fii balerin, dar te pricepi la tehnologie și nu ai chef să te chinui pentru că oricum n-ai talent. Așa că îți cumperi visul de balerin și gata, te străduiești foarte mult și lucrezi cu plăcere până reușești.

Polițistul a plecat spre clubul traficantilor plictisit și fără niciun pic de chef. Odată ajuns

acolo, el s-a ascuns într-un dulap și a început să se gândească la ale lui. Și a stat așa cuprins de gânduri o jumătate de oră, o oră, trei ore, șapte ore, o zi întreagă. Până la urmă a și adormit. A doua zi s-a sculat din cauza larmei pe care o făceau traficanții de visuri. Amintindu-și că era în misiune, și-a luat pușca și a ieșit din ascunzătoare. Trist, le-a spus infractorilor:

- Hei, voi, spuse el aproape plângând. Arătați-mi, vă rog, unde e șeful vostru.
- Bună ziua, dragă domn, au zis ei în cor. Scuzați-ne nepolitețea, dar de unde sunteți?
- Păi, de la secția de poliție.
- Înțelegem. Pe aici, vă rog.

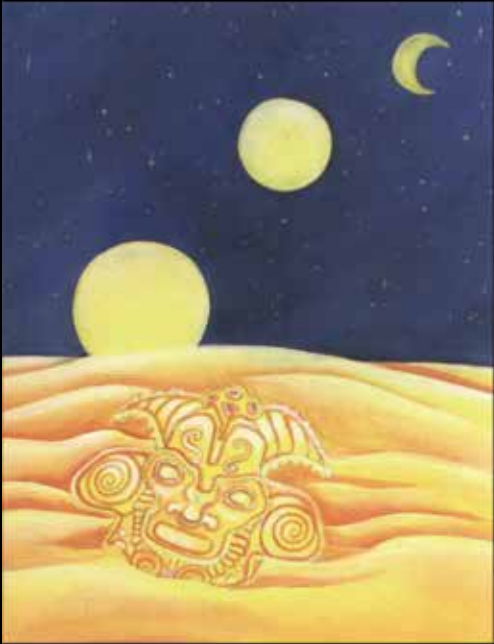
Ei, fără nicio treabă, l-au dus în locul dorit. Nu se temeau de poliție pentru că, de fapt, nu erau răi și erau și nemuritori. Așa că nu aveau cum să-și irosească viața în închisoare. Au ajuns în fața unei uși pe care scria alb pe negru *nu intra*. Nu-ul din propoziție era însă tăiat. Traficanții de visuri au deschis ușa, iar acolo era Boss. Așa cred că-l chema, cel puțin așa scria pe ecusonul lui. Acesta savura liniștit un ceai.

- Bună ziua, Boss, au zis traficanții. Un domn de la poliție dorește să vă vadă.
- Să vină să ia loc.

Polițistul s-a așezat pe un fotoliu roșu aprins, iar traficanții au plecat.

- Bună ziua, stimate domn polițist, cu ce te pot ajuta?
- Păi, salut, zise polițistul cu o voce sobră de parcă era la o înmormântare. Te arestez! Hai, pune-ți cătușelele astea micuțe! Te duc la închisoare!
- Vai, mă simt flatat! Sigur că vin! De mult mi-am dorit să văd închisoarea.

Și așa, Boss a ajuns destul de fericit la închisoare, iar polițistul pe care-l chema Jake și-a îndeplinit cu brio prima misiune, dar și-a dat și demisia în același timp, pentru că slujba i se părea mult prea complicată. Traficanții de visuri s-au făcut pictori, pentru că asta le era visul. E drept, majoritatea picturilor au fost făcute în închisoare. Un lucru impresionant a fost că-n ziua arestării, toată lumea și-a dat demisia de unde lucra. Oamenii au făcut acest lucru pentru că toți cumpăraseră visuri, și, în momentul arestării traficanților, ele și-au pierdut efectul. Fiecare om a sperat că traficanții nu se vor întoarce, dându-și seama că a făcut o mare greșală schimbându-și talentul. Dar nu au avut noroc.

Inimi noi și comori

MARIA COSTEA

Era odată o fată foarte frumoasă și deșteaptă, pe nume Rachel. Inima ei suferise de multe ori. Mulți bărbați i-au frânt-o fără milă. De fiecare dată când începea o relație, își crea o inima nouă, care semnifica iubirea dintre două persoane, iar atunci când acel băiat o dezamăgea, ea arunca inima în foc pentru a-și arăta suferința, iar inima se făcea roșie de la foc.

Într-o zi, și-a dat seama că suferise prea mult. Și-a amintit că tatăl ei i-a povestit despre tradiția creării unei noi inimi. Îi spusese și că, dacă ajunge într-un loc magic numit Deșertul Zopipmeaza, unde nu poți ști niciodată ce moment al zilei este cu adevărat, acolo există îngropată o comoară. În fața acesteia, dacă pui trei inimi de fier pe care scrii numele a trei băieți cu care te înțelegi bine sau îi placi (este doar pentru fete), una dintre inimi va străluci și vei ști că acela este alesul.

Rachel s-a hotărât să pornească în călătoria care o va face să uite de suferință și să nu mai sufere niciodată din cauza unor băieți. A făcut cele trei inimi de fier și a plecat. Deșertul în care trebuia să ajungă era special și, ca să-l poată găsi, trebuia să urmeze o hartă care îi descria cum să ajungă într-un loc, unde trebuia să se așeze astfel: cu un picior spre vest, cu un picior spre est, cu o mână spre sud și cu una spre nord. În felul acesta, putea deschide un portal, care să o ducă în deșertul Zopipmeaza.

Rachel a urmat toți pașii și a ajuns în deșertul fermecat. Într-adevăr, nu știai dacă-i noapte sau zi, nici măcar nu știai ce anotimp este. De fapt, nu se vedea nimic în zare, decât o întindere galbenă cu dune de nisip. Pe cer se puteau distinge toate corpurile cerești și toate nuanțele de albastru care apar în decursul unei zile normale.

Rachel observă că strălucea ceva, sub o pată de nisip de o culoare asemănătoare cu oculusul. În acel loc descoperi o mască, aceasta era comoara pe care o căuta. Era o mască din aur cu diamante roșii. Fata puse cele trei inimi în fața măștii. Sclipirea diamantelor se reflectă în cea de-a doua inimă, pe care era scris numele Michael.

Michael era un prieten din copilărie pe care nu-l văzuse niciodată ca putând fi ceva mai mult decât un prieten foarte bun. Însă a avut încredere în mască și, când s-a întors acasă din călătorie, a încercat să vorbească cu Michael despre ce s-a întâmplat. După scurt timp s-a dovedit că masca avusese dreptate, Michael era sufletul ei pereche. Poate n-a știut ea cum să-și aleagă iubiții, dar a știut cum să-și aleagă un prieten adevărat, care s-a întâmplat ca, la un moment dat, să fie ceva mai mult decât un prieten, devenind acea persoană specială pe care a căutat-o atâta timp.

Dragostea regelui Zmino

EVELYN-ANDREEA BĂCIOIU

Recunosc, când am citit acest jurnal am rămas un pic șocată. Nu m-am gândit niciodată că un zmeu dependent de înghețată poate simți un amalgam de sentimente în atât de scurt timp. Credeam cu desăvârșire că zmeii sunt ființe anoste, indiferente și meschine. Dar m-am înșelat teribil. Acum voi reproduce pentru voi, cititorii, tot ce am lecturat eu în ultimele 3 sau 4 ore:

„Dragă jurnalule, astăzi este pentru prima dată când îți scriu. Mă aflu într-o temniță destul de confortabilă, având în vedere condițiile în care mi-am petrecut mare parte din copilărie. Mirosul de mucegai domină încăperea hidoasă. Pereții de cărămidă se contopesc perfect cu podeaua rece de piatră. Din punctul meu de vedere, un designer amator avid după înghețată, această cameră nu respectă nicio condiție din manualele de arhitectură. Iluminarea este incorect realizată, singurele raze firave intrând înăuntru printr-o crăpătură în peretele masiv. Din câte am observat, temnița are ieșire spre strada principală a orașului. Nu înțeleg de ce una din cele mai periculoase închisori din zonă se află pe unul din cele mai pașnice bulevarde... Bănuiesc că are legătura cu lipsa de fonduri, altfel nu înțeleg de ce ar crea acest loc dedesubtul a șapte grădinițe-școli și a două spitale. După părerea mea, această „lipsă de fonduri” este problema majoră din Basmia, țara poveștilor de adormit copiii.

Dar eu am creat acest jurnal nu pentru a descrie cu meticulozitate acest spațiu, ci pentru a-mi povesti întâmplările din ultimele zile, un fel de autobiografie. Să începem cu începutul.

Acum 15 ani, m-am născut în familia Zmeului cel Rău. Tata lucrează, și încă muncește, la FairyTale Company, inima Basmiei, în care actori ca Zmeul sau Ileana Cosânzeana interpretează întotdeauna același rol, mereu ajuns box-office.

Sunt mândru de tata, mai ales pentru că și-a îndeplinit visul. Visul meu este să locuiesc într-o casă pitorească, la țară, cu un depozit mare de înghețată de ciocolată, alături de aleasa inimii mele, Inisa. Ea este cea mai frumoasă fată din toată Basmia, este inteligentă, iar ochii și părul ei castaniu pot fermeca un întreg regat.

Prima oară când am întâlnit-o pe Inisa, eram în biroul tatălui meu, citind o revistă. Colega lui de platou, Prințesa Veșnică, a intrat zâmbitoare ținând de mână o fetiță timidă și retrasă. Buclele ei ca trunchiul copacilor se revărsau peste umerii mici, împovărând-o. De cum am văzut-o, am încremenit. Noaptea, mintea mea era cuprinsă de mrejele unor vise așa de dulci, încât speram să nu mă mai trezesc. Ea niciodată nu m-a observat, nu a scos un cuvânt, dar eu speram... Îi povestisem totul prietenului meu cel mai bun, Prințul Fermecător (între amici, Spike). El mă susținea în toate planurile mele de a o cuceri.

Acum o lună, a fost încoronat, dar puterea infinită l-a copleșit, înnegrindu-i sufletul. Pentru a arăta tuturor cât de nemilos este, a răpit-o pe frumoasa Inisa, închinând-o într-un turn. Iubirea m-a împins să fac un lucru necugetat. Am furat calul năzdrăvan al tatei, m-am ridicat până în vârful turnului mărcinos și am salvat-o.

Deși am adus-o înapoi teafără și nevătămată, nu am primit recompensa dorită, iar cavalerii lui Spike m-au înșfăcat. M-au torturat până astăzi, legându-mă de tavanul unei camere pline cu desertul meu preferat, înghețata de ciocolată. Nu puteam rezista, mirosul îmbietor îmi ardea trupul ca o otravă. În final, iată că oroarea s-a sfârșit! Dar de ce? Ce l-a oprit pe Spike, a avut un motiv?

Poate nu voi ști niciodată, cuget eu, când deodată peretele de lângă pat se prăbușește într-un zgomot asurzitor. De cealaltă parte a ruinelor, se află Inisa cu Marea Baghetă a Poveștilor, cea care poate schimba finalul printr-un singur BI BI DI BA BI DI BU.

Îmi spune:

- Mulțumesc că m-ai salvat! Îți eram datoare să te eliberez. Acum eu conduc împărăția și mă gândeam... VREI SĂ MĂ AJUȚI?

- Asta e cumva o cerere în căsătorie? întreb nedumerit.

Da... accepți?

- DA, bineînțeles! exclam extaziat.

Îmi dreg vocea, încercând să par serios:

- Cu o singură condiție, să locuim într-o casă plină cu înghețată.

- Cu mare plăcere! spune, abținându-se cu greu să nu râdă.

De acum nu mai am ce povesti, să vedem ce va alege timpul în privința noastră. Până atunci, îți mulțumesc, jurnalule, pentru că m-ai ascultat tăcut.”

Sper că v-a plăcut și vouă povestea Împăratului Zmino.

The child with wings

CLARA ROSETTI

Mă numesc Luna, am 18 ani și am aripi de dragon.

Într-o zi, acum 10 ani, mă jucam cu prietenele mele de-a „mama și copiii”, doar că eram în joc vampiri. Eram pe treptele casei și le săream una câte una. Ele își fluturau eșarfele ca și când ar fi zburat. Când a venit rândul meu, mi-am folosit aripile și am început cu adevărat să zbor. Simțeam cum trece vântul pe lângă mine.

Din acel moment, viața mea s-a schimbat: plecam de acasă de pe pervaz, iar în loc să urc scările preferam tot să zbor. Puteam chiar să îmi fac teme în timp ce zburam spre casă. Toate acestea au stârnit invidia colegilor. Erau atât de invidioși, încât îmi făceau farse. Totuși, cea mai bună prietenă a mea, Lucy, a rămas alături de mine și mi-a dat următorul sfat:

- Fugi! Fugi de aici! Nu știi cât de răi pot fi! Du-te și ascunde-te în pădure ca să scapi! Repede!
- Bine! Să nu mă uiți, Lucy, am să-ți scriu!

Și am plecat în zbor. Am ajuns la pădurea Căldărușani și m-am oprit acolo. Am făcut un cort și apoi am plecat să caut mâncare în apropiere: fructe, legume și carne.

În toiu noptii m-am trezit și am văzut cuibăriți lângă mine două vulpi, patru șacali și șapte lupi. Nu mi-a fost frică de ei, pentru că nu mă atacaseră când dormeam. Spre dimineață, m-au trezit lingându-mă pe față și cerându-mi mâncare, iar eu le-am dat carne. Apoi mi-am dat seama că pot înțelege limba animalelor.

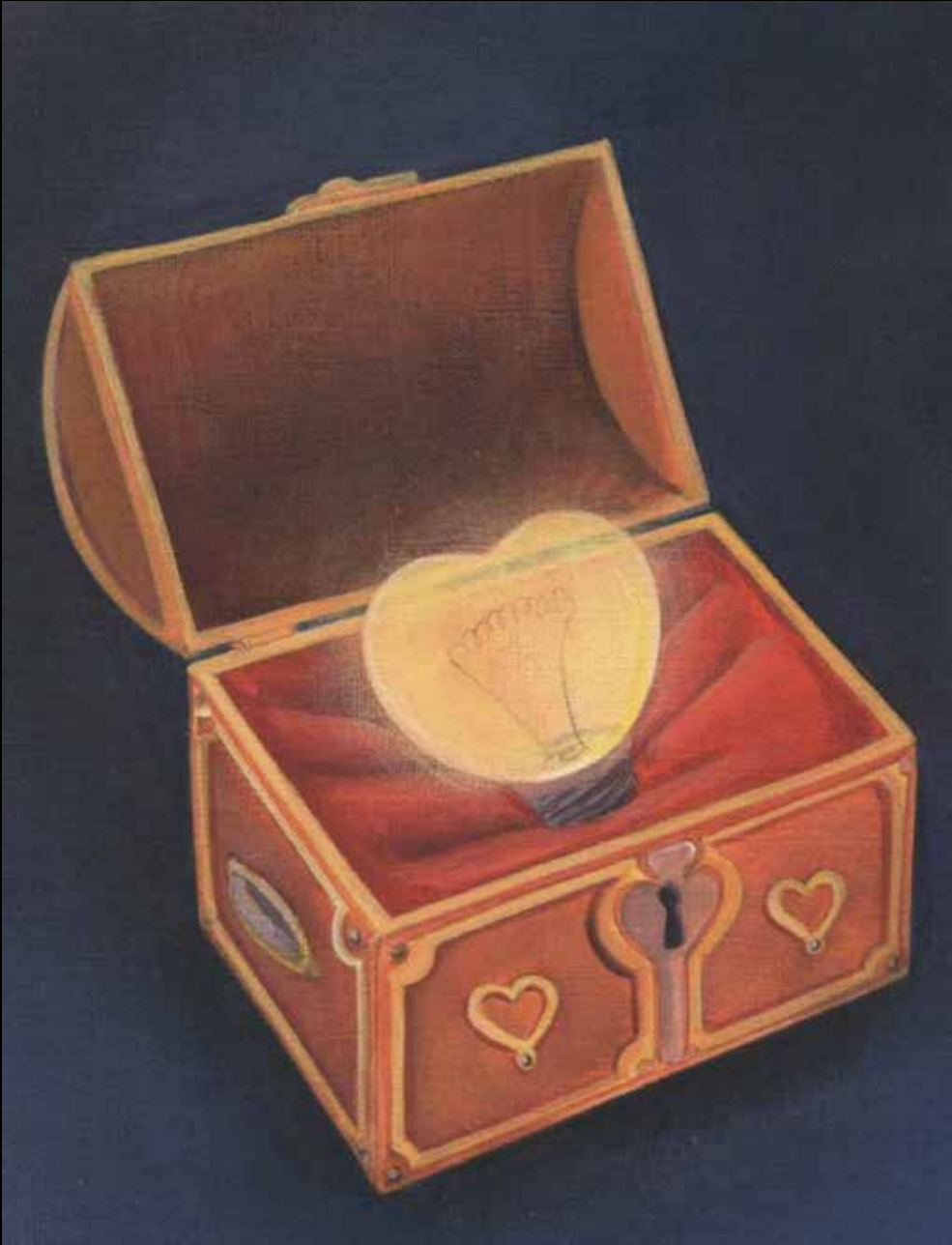
Am decis să explorez locul. Ei mă conduceau prin pădure să-mi arate lucruri. Unul dintre lupi mi-a spus:

- Arăți ca cineva cunoscut. Ai aripi și patru labe, dintre care două le ții în sus. Ești o zburătoare! Hai să îți fac o surpriză!

Lupul mă conduse la un cuib cu un acoperiș imens. Din înaltul cerului, au apărut niște creaturi care aveau împreună cinci perechi de aripi (unul avea de vultur, altul de pegas, iar ceilalți trei de liliac). Erau două creaturi zburătoare mari și trei mici.

- Ce este? a întrebat una dintre zburătoare.
- Am găsit pe cineva ca noi, dar cu aripi de dragon.

Acea familie m-a adoptat cu plăcere și am avut multe aventuri împreună. Dar asta este o altă poveste...

Misteria și cufărul

ALEXANDRA ELENA TOMA

Mai demult, cu mulți ani în urmă, exista un loc magic care se numea Misteria (sună misterios, nu-i așa?), în care trăiau multe vrăjitoare. În fiecare an, în Misteria se căuta un cufăr, care avea înăuntru o inimă sub formă de bec, ce îi aparținea Legendarei Helga, cea mai puternică vrăjitoare dintre toate, datorită inimii ei făcută din o mie și unul de elemente.

Când Helga a murit, din cauza bătrâneții, sora sa mai mică a făcut o vrajă pentru a-i ascunde inima într-o pădure numită Precaspia, în care nu puteai să folosești magia și în care locuiau vrăjitoare uitate de timp. Inima Legendarei Helga se mai numea Legendara Comoară a Misteriei. Se spune că cine o avea ajungea a doua Legendară.

Milly era o vrăjitorică de șaisprezece ani. Era înaltă, părul îl avea șaten, iar ochii albaștri sticloși ca floarea de nu-mă-uita. Era vrăjitoare la categoria de juniori. Nu trecuse testul de avansați, deoarece nu putuse să transforme apa în gheață. Pentru restul vrăjitoarelor asta era ceva ușor, dar pentru Milly era un adevărat chin.

Într-o zi, Milly se duc la prietena sa, Matilda, pentru a se plânge din nou pentru că nu a trecut examenul.

- Dacă aş avea comoara Misteriei, ți-aş da-o ție! o consolă Matilda.

Lui Milly îi veni o idee.

- Ai dreptate. Mă voi duce în pădurea Precaspia.

- Glumești? Poți rămâne fără puteri.

- Nu este adevărat. Speranța moare ultima.

- Și cum îi vei spune mamei tale?

- Foarte simplu. O voi minți că voi petrece o săptămâna la tine, pentru că vine Halloweenul și facem pregătiri.

- Și dacă nu îți ajunge o săptămână? spuse Matilda îngrijorată.

- Ba îmi ajunge. Îți voi dovedi. Vrei să mă ajuți?

- Bine! Te ajut.

- Mulțumesc.

Ziua următoare, își puse planul în aplicare și ajunse în paradisul culorilor. Copacii erau deși și înalți, iar prin iarba fragedă se zăreau și câteva floricele.

Înainte de a pleca de acasă, mica vrăjitoare se informase despre Legendara Helga. Aflase că-i plac florile mov. Se îndreptă către o floare și, voind să o miroasă, căzu într-un tobogan secret la capătul căruia ajunse într-o peșteră. Milly atinse unul dintre miile de ceasuri care se aflau acolo și ceasornicele îi arătară, cu ajutorul acelor, locul unde se află comoara. Atunci când Milly atinse inima Helgăi, sora acesteia veni de îndată.

- Milly, îți apreciez curajul și bunăvoința ta de a deveni a doua Legendară.

- Mulțumesc. Asta înseamnă că am trecut testul de avansați?

- Ai trecut peste toate celelalte grade. Dar acum ar trebui să te duci acasă, pentru a-i mărturisi mamei tale minciuna pe care ai spus-o...

- Vă mulțumesc.

- Pentru ce anume?

- Pentru tot ce ați făcut.

Milly a ajuns a doua Legendară și a trăit fericită alături de familia și prietena sa, până la adânci bătrâneți.

Autografe și dedicații între pisoii

așteaptă **Octombrie** autumnal

POTRIVELI magice

NOUĂ VIAȚĂ în Atmosferă

Pentru că îngerii devin **MOTIVE**

EXISTĂ timpul **PENTRU** răspunsuri **ce**

prind soarele

DESCOPERĂ **CERUL** călător și

preferă delicatesele de la Paul !

www.motanov.ro